

Arrest

nr. 152 934 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 22 april 2015, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, komt op 16 september 2006 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 18 september 2006 asiel aan. Op 27 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 11 december 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Deze bevestigende beslissing wordt op 13 februari 2007 ingetrokken. Vervolgens beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 februari 2008 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 8273 van 3 maart 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op respectievelijk 3 maart 2008 en 20 maart 2008 worden ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

1.3. Op 20 juni 2008 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 9 juli 2008 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*) en wordt ten aanzien van de verzoeker tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

1.4. Op 9 december 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 6 januari 2009 beslist de gemachtigde van de burgemeester van Oostende tot niet inoverwegingname van de aanvraag.

1.5. Op 23 november 2009 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 7 april 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 1 juni 2010 wordt ingetrokken, wordt de aanvraag op 19 augustus 2010 opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 51 179 van 17 november 2010 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 23 april 2010 en op 25 augustus 2010 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 24 maart 2011 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 8 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 13 maart 2012 wordt aan de verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 148 869 van 30 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.8. Op 15 mei 2012 dient de verzoeker voor de derde keer een asielaanvraag in. Op 23 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

1.9. Op 25 juli 2012 dient de verzoeker voor de vierde keer een asielaanvraag in. Op 14 september 2012 wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

1.10. Op 14 december 2012 dient de verzoeker voor de vijfde keer een asielaanvraag in. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

1.11. Op 22 april 2015 wordt ten aanzien van de verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing genomen. Dit is het thans bestreden besluit, dat aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 7 mei 2015. Dit besluit luidt als volgt:

“(…)

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21 ;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Soedan;

Overwegende dat betrokkene zich op 18 september 2006 vluchteling verklaarde en dat zijn asielaanvraag definitief afgesloten werd door een beslissing van 3 maart 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die hem geen vluchtelingenstatus en geen subsidiaire bescherming toegekend heeft, beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat betrokkene zich voor de tweede maal vluchteling verklaarde op 20 juni 2008 en dat op 9 juli 2008 een beslissing tot niet-inoverwegingneming werd genomen, beslissing hem betekend op dezelfde dag;

Overwegende dat betrokkene op 23 november 2009 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 19 augustus 2010 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op 25 augustus 2010;

Overwegende dat betrokkene op 24 maart 2011 een tweede verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 8 maart 2012 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op 13 maart 2012;

Overwegende dat betrokkene zich voor de derde maal vluchteling verklaarde op 15 mei 2012 en dat op 23 mei 2012 een beslissing tot niet-inoverwegingneming werd genomen, beslissing hem betekend op dezelfde dag;

Overwegende dat betrokkene zich voor de vierde maal vluchteling verklaarde op 25 juli 2012 en dat hij op 14 september 2012 afstand deed van zijn asielaanvraag;

Overwegende dat betrokkene zich voor de vijfde maal vluchteling verklaarde op 14 december 2012 en dat op 14 december 2012 een beslissing tot niet- inoverwegingneming werd genomen, beslissing hem betekend op dezelfde dag;

Overwegende dat hij, bijgevolg, niet meer gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 7 april 2007 en 6 augustus 2007 schuldig heeft gemaakt aan verkrachting, met de omstandigheid dat de verkrachting werd gepleegd op een persoon die ten gevolge van een zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid bijzonder kwetsbaar is; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf pleegde tegen zijn echtgenote of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft; aan opzettelijke verwondingen of slagen, feiten waarvoor hij op 28 februari 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 7 maanden effectief;

Overwegende dat hij zich tussen 13 augustus 2009 en 3 oktober 2009 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan opzettelijke verwondingen of slagen; aan weerspanning met geweld of bedreigingen tegen agenten van de openbare macht, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 4 mei 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich op 2 augustus 2013 schuldig heeft gemaakt aan poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden, te doden, in staat van wettelijke herhaling, feit waarvoor hij op 5 mei 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 jaar;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde;

Overwegende dat betrokkene een relatie had met G.K. (...), van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat uit deze relatie twee kinderen werden geboren, R.A.Y. (...), van Belgische nationaliteit en G.E. (...), van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 24 april 2014 een aanvraag tot het erkennen van het vaderschap over G.E. (...) heeft ingediend; dat er op 30 april 2014 een voogd ad hoc werd aangesteld, om voornoemde minderjarige te vertegenwoordigen in het geding omtrent het vaderschap; dat deze zaak terug op de rol werd geplaatst (14/469/A); dat er tot op 25 maart 2015 nog geen verzoek werd neergelegd om de instaatstelling van de zaak te verzoeken;

Overwegende dat noch Mevrouw G.K. (...), noch de kinderen hem komen bezoeken in de gevangenis;

Overwegende dat hij een relatie zou hebben met R.L.G.I. (...), van Belgische nationaliteit; dat ze tot 4 september 2014 op bezoek kwam in de gevangenis;

Overwegende dat er uit deze relatie een kind zou geboren zijn, R.E.V. (...), van Belgische nationaliteit; dat ze met haar mama tot 4 september 2014 op bezoek kwam in de gevangenis;

Overwegende dat hij werd uitgenodigd op 12 december 2014 om bewijzen voor te leggen van ieder ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen en dat hij meerdere bewijzen voorlegt voor de aanvraag voor betalingen met de mededeling "geld voor mijn kind en vrouw";

Overwegende dat er verder geen bewijsstukken werden voorgelegd over de intensiteit en stabiliteit van de relatie van betrokkene met R.L.G.I. (...), noch of betrokkene zijn vaderschap ten aanzien van R.E.V. (...) juridisch heeft laten vaststellen;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat het Hof van Beroep in haar arrest van 5 mei 2014 stelt dat "de door de beklaagde gepleegde feiten bijzonder erg en uitermate zwaarwichtig zijn; dat de handelwijze van de beklaagde getuigen van een bijzonder zware criminele en gevaarlijke ingesteldheid en van een totaal gebrek aan normbesef; dat de beklaagde niet het minste respect heeft voor andermans psychische en fysieke integriteit; dat de feiten getuigen van een ongeziene ernst en weerzinwekkend zijn; dat de beklaagde moedwillig gepoogd heeft een mens van het leven te beroven; dat door zijn handelwijze hij de maatschappij ondermijnt en het onveiligheidsgevoel voedt";

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurende en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende dat een terugwijzing een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

BESLUIT:

Artikel 1.- De zich noemende R.A.A. (...) wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3 - De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.
(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 94 031.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 20 *iuncto* 21 *iuncto* 62 *iuncto* 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 22bis van de Grondwet, van het recht om te worden gehoord, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissing werd genomen op basis van art. 20 en 21 van de Vreemdelingenwet.

Art. 20 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.”

Deze criteria volgen ook rechtstreeks uit de bescherming die uit art. 8 EVRM volgt. Verzoeker heeft een gezinsleven in ons land dat door dit artikel wordt beschermd.

Dat de bestreden beslissing een inbreuk maakt op het gezinsleven van verzoeker wordt niet betwist door de verwerende partij.

De Commissie van Advies voor Vreemdelingen heeft een vraag tot inlichtingen gesteld waarop de toenmalige raadsman van verzoeker heeft geantwoord en diverse stukken heeft overgemaakt die aldus gekend waren aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing (stuk 5 en stuk 12). Ook in het kader van andere procedures werden recente stukken overgemaakt (stuk 12). Verweerster heeft echter niet met alles rekening gehouden (zie onder).

Dat er een beschermingswaardig gezinsleven is, kan gelet op het gebrek aan betwisting hiervan evenwel worden aangenomen.

“In casu stelt de Raad vast dat noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar echtgenote en haar twee minderjarige kinderen wordt betwist of weerlegd. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt in casu zodoende aangenomen.” (RvV 18 december 2014, nr. 135 326)

Artikel 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven. Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting in de zin dat het kind van bij de geboorte moet kunnen bij de ouders zijn ten alle tijde (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

Inmengingen op art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving. Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren. (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

Hoewel het recht op de bescherming van het gezinsleven aldus niet absoluut is, dient wel te worden opgeworpen dat binnen de beleidsruimte waarover verweerster beschikt er een billijke belangenafweging wordt gemaakt. In deze belangenafweging dient het belang van het kind te primeren:

“On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.” (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014).

Het op zich bestaan van strafrechtelijke veroordelingen en een lange gevangenisstraf is op zich niet voldoende om aan de motiveringsverplichting die verweerster dient te maken in het licht van deze belangenafweging te voldoen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers wat betreft strafrechtelijk veroordeelden die een waarachtig gezinsleven hebben op ons grondgebied criteria uitgewerkt waaraan dient te worden getoetst om in overeenstemming te zijn met art. 8 EVRM, met name de zogenaamde Boultif/üner criteria (EHRM Popishvili t. België, § 141). Het mag dan ook worden verwacht dat verweerster op deze criteria een antwoord biedt te meer bepaalde van deze criteria eveneens terug te vinden zijn in art. 20 van de Vreemdelingenwet:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van het huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd. (RvV, 18 december 2014 nr. 135.326)

« The Court has only a limited number of decided cases where the main obstacle to expulsion was that it would entail difficulties for the spouses to stay together and, in particular, for one of them and/or the children to live in the other's country of origin. It is therefore called upon to establish guiding principles in order to examine whether the measure in question was necessary in a democratic society.

In assessing the relevant criteria in such a case, the Court will consider the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the duration of the applicant's stay in the country from which he is going to be expelled; the time which has elapsed since the commission of the offence and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage; other factors revealing whether the couple lead a real and genuine family life; whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship; and whether there are children in the marriage and, if so, their age. » (EHRM, Boultif t. Zwitserland, 2 november 2011).

Hetzelfde arrest stelt eveneens zoals het arrest Jeunesse dat het belang van het kind in elk geval primeert.

Daarenboven mag verwacht worden dat bij het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij een grondig onderzoek doet naar alle persoonlijke omstandigheden en zich steunt op correcte gegevens van het dossier alsook alle elementen waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.”

Aangaande de gezinstoestand van de verzoekende partij, de toetsing aan de Boultif/üner criteria en alle correcte gegevens in het dossier waarvan verweerster kennis had moeten hebben kan verzoeker het volgende opmerken.

Het belang van de kinderen en het gezinsleven

Verzoeker vormde sinds 2010 een feitelijk gezin met zijn minderjarige kinderen R.A.Y. (...) en G.E. (...) (stuk 2 en stuk 3) en hun moeder.

De kinderen hebben dus heel goed weet dat verzoeker hun vader is nu ze bij hem zijn opgegroeid.

Verzoeker dient echter een gevangenisstraf uit te zitten. Het is begrijpelijk dat dit bij de moeder op dat ogenblik bezorgdheid heeft teweeg gebracht en zij, mede gelet op de afstand, in eerste instantie niet met de kinderen naar een gevangenis wilde komen.

Verweerster was er echter goed en wel van op de hoogte dat er een arrest is tussengekomen van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 3 december 2014, A.R. 2014/FA/45 die bezoekrecht oplegt. Dit werd verweerster op meerdere gelegenheden expliciet meegedeeld alvorens het nemen van de bestreden beslissing, dit per aangetekend schrijven op 31 december 2014 en tweemaal per aangetekend schrijven op 7 april 2015 (de bestreden beslissing is van 22 april 2015) (stuk 5 en stuk 12). In dit arrest wordt het volgende gesteld:

“De instelling kent kinderbezoeken, die plaatsvinden op woensdag of zaterdag. De heer R.A. (...) stelt dat zijn adoptievader bereid is het kind naar de gevangenis te brengen en ook terug thuis te brengen. Het is in het belang van het kind een zeker contact te houden met zijn vader, zodat deze, eens hij terug vrijkomt, op een of andere wijze zijn vaderrol kan opnemen”. (stuk 4).

Aldus wordt erkend dat het in het belang van het kind is nu er steeds een gezinsleven is geweest dat het kinderbezoek in de gevangenis zou worden nageleefd. Verweerster was van dit arrest op de hoogte nu het haar werd meegedeeld (stuk 5 en stuk 12).

Hoewel verweerster op de hoogte was van het feitelijk gezinsleven dat er steeds tussen verzoeker en zijn kinderen bij mevrouw G. (...) is geweest vooraleer hij in de gevangenis is beland, het recent arrest van het Hof van Beroep dat aan verzoeker een bezoekrecht toekent hetwelk mevrouw G. (...) zal moeten respecteren en het feit dat de nieuwe vriendin van verzoeker met het andere kind van verzoeker, R.E. (...), steeds op bezoek is gekomen alsook dat hij deze financieel ondersteunt, valt er geen enkele motivering in de bestreden beslissing te lezen aangaande het belang van de kinderen.

Enkel een feitelijke uiteenzetting over de aanwezigheid van Belgische kinderen op ons grondgebied valt te onderscheiden die dan nog foutief en onvolledig is gezien geen rekening werd gehouden met het arrest van het Hof van Beroep aangaande R.A.Y. (...). Aldus is de bestreden beslissing niet gesteund op alle elementen aanwezig in het dossier van verzoeker.

Er staat enkel te lezen dat de openbare orde een inmenging kan rechtvaardigen in het privéleven van verzoeker en dat de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Over de privébelangen van de kinderen wordt met geen woord gerept.

Echter nergens wordt een motivering gemaakt waarom de belangen die de kinderen kunnen doen gelden ondergeschikt zouden zijn. Het is immers het privéleven van verzoeker die hier in het geding is, het is ook het familieleven van de kinderen waar dient mee rekening te worden gehouden.

Dit is niet gebeurd, aldus wordt de motiveringsplicht j. art. 8 EVRM j. art. 20 Vw. geschonden.

Eveneens dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig art. 1 van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering vormt die onderworpen is aan art. 74/13 Vw. hetwelk uitdrukkelijk stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Door niet te motiveren waarom de bestreden beslissing het hoger belang van het kind ondergeschikt acht wordt eveneens de motiveringsplicht j. art. 74/13 Vw. geschonden.

Daarenboven kan gesteld worden dat niettegenstaande verzoeker uit eigen beweging elementen heeft meegedeeld aan verweerster, verweerster vermag een zorgvuldig onderzoek te voeren en daartoe verzoeker ook te horen.

Welnu, op 12 december 2014 werd verzoeker uitgenodigd tot die mogelijkheid en werd de vragenlijst opgesteld (stuk 12). Verzoeker heeft er kennis gegeven dat hij wenste te worden gehoord en te worden bijgestaan door een raadsman (stuk 12).

Op 31 december 2014 werd door de toenmalige raadsman van verzoeker een schrijven gericht aan de commissie met diverse stukken en een uiteenzetting van enkele persoonlijke elementen van verzoeker (stuk 5).

De toenmalige raadsman heeft dienaangaande geen bericht meer vernomen. Op 7 april 2015 werd vervolgens een aangetekend schrijven gericht aan de Commissie met de mededeling rekening te willen houden met de tussenkomst van huidige raadvrouw (stuk 12). Deze laatste heeft tevens geen enkel bericht ontvangen.

Verzoeker werd nooit gehoord voorafgaande aan de bestreden beslissing. Verzoeker kan wijzen op de onderstaande rechtspraak:

“Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van art. 74/13 Vw. als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. (...)” (RvV, 130 247, 26 september 2014, zie ook naar analogie RvV 5 september 2014, 128 856)

Verzoeker is van oordeel dat deze rechtspraak naar analogie van toepassing is op zijn geval nu het nog steeds is se om een beslissing tot verwijdering gaat die ook voldoet aan de definities in de richtlijn 2008/115/EU.

Mocht verzoeker gehoord geweest zijn dan zou hij in geuren en kleuren de belangen van zijn kinderen, het recente arrest, zijn medische aandoening, zijn band met een Belg, zijn relatie en sociale verwevenheid in ons land hebben kunnen uiteenzetten, quod non. Bij verzoeker werd evenwel wel de valse indruk gewekt (stuk 12) dat hij van dit recht kon gebruik maken. Verzoeker acht de hoorplicht geschonden.

Verzoeker is in elk geval geenszins in staat door de bestreden beslissing om te begrijpen waarom deze in het belang van zijn kinderen zou zijn of op welke manier, hoe en of met deze belangen van de kinderen werd rekening gehouden.

De tijdsduur van het verblijf in het gastland en de banden met het gastland

Een ander criteria is dat van de tijdsduur van het verblijf in het gastland en de banden met dit gastland. Dit volgt bovendien eveneens uitdrukkelijk uit art. 20 Vw.

Nergens in de bestreden beslissing staat echter een motivering hieromtrent zodat het voor verzoeker onmogelijk is te weten te komen hoe, of en op welke manier rekening werd gehouden met het feit dat hij al bijna 10 jaar in ons land verblijft, hier een gezinsleven heeft en ook andere sociale banden zoals het feit dat hij wordt ondersteund door een persoon van Belgische nationaliteit (stuk 6). Er werd tevens een adoptieprocedure opgestart door deze persoon (stuk 6).

De nationaliteit van de verzoekende partij en de te verwachten moeilijkheden bij terugkeer naar het land van herkomst

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoeker van Sudanese afkomst is. Verzoeker is evenmin in de mogelijkheid te begrijpen of, hoe en op welke manier hiermee werd rekening gehouden.

Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker gezien de situatie in het land van herkomst en zijn jarenlange verblijf in ons land bijzondere moeilijkheden zou kennen bij terugkeer. Te meer gezien hij een medische aandoening heeft (stuk 7) (zie tweede middel).

Evenzeer zou het aldus onmogelijk worden dat de kinderen nog contact zouden hebben met de vader. Te meer gezien verzoeker gedurende 10 jaar verboden wordt om op ons grondgebied terug te keren. Het kan immers niet verwacht worden van de kinderen dat zij naar Sudan zouden moeten om hun vader te kunnen zien.

Aldus dient te worden besloten dat de huidige beslissing geen afdoende rekening houdt met alle persoonlijke elementen in het dossier van verzoeker in het licht van art. 8 EVRM en de Boultif/üner criteria en dat de inbreuk op art. 8 EVRM aldus niet afdoende naar recht werd beantwoord.

Dit gaat te meer op nu de bestreden beslissing eveneens een inreisverbod van 10 jaar bevat hetwelk zeer zeker eraan in de weg staat dat er gezien het land van herkomst van verzoeker en de Belgische nationaliteit van de kinderen (EHRM, Sen t. Nederland en EHRM, Jeunesse t. Nederland) dat er contact zou kunnen zijn tussen de kinderen en verzoeker. Nergens wordt gemotiveerd op welke manier dit in het belang van de kinderen zou zijn.

Bovendien volgt uit art. 20 Vw., basis waarop de bestreden beslissing werd genomen, een discretionaire bevoegdheid en geen gebonden bevoegdheid instelt, er kan immers een besluit worden genomen, er dient geenszins een besluit te moeten genomen worden. Gezien verweerster over een discretionaire bevoegdheid beschikt dient de motiveringsplicht ten aanzien van haar dan ook strenger te worden opgevat:

"Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzake zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Verzoeker is dan ook van mening dat art. 8 EVRM j. de motiveringsplicht j. art. 74/13 Vw. j. art. 20 en 21 Vw. worden geschonden nu onvoldoende werd rekening gehouden met bepaalde elementen van het dossier, waaronder het belang van de kinderen, waarover geenszins een motivatie staat te lezen."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 20 juncto 21 juncto 62 juncto 74/13 Vreemdelingenwet ;*
- artikelen 8 EVRM en 22 bis GW. ;*
- het recht om gehoord te worden ;*
- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsplicht.*

De verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op zijn gezinsleven.

Hij houdt voor dat hij sinds 2010 een feitelijk gezin vormde met zijn minderjarige kinderen R.A.Y. (...) en G.E. (...) en hun moeder.

Nopens de voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*

- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De motieven zijn allerminst kennelijk onredelijk.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, heeft verzoeker zich schuldig gemaakt aan ernstige schendingen van de openbare orde, zodat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht vermocht te beslissen om een Ministerieel Besluit van Terugwijzing te betekenen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar correctionele veroordelingen van 04.05.2010 wegens opzettelijke slagen en verwondingen met een ziekte of ongeschiktheid tot gevolg en op 05.05.2014 wegens poging moord.

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen. De bestreden beslissing is ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, omkleed.

Terwijl ook de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het privéleven van verzoeker.

De verwerende partij laat gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl de zware strafbare feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt onmiskenbaar een schending uitmaken van de openbare orde. Verzoeker heeft door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad.

“Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.”

(R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

(onderlijning toegevoegd)

Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

De verzoekende partij gaat klaarblijkelijk voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de familiale situatie :

“Overwegende dat betrokkene een relatie had met G.K. (...), van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat uit deze relatie twee kinderen werden geboren, R.A.Y. (...), van Belgische nationaliteit en G.E. (...), van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 24 april 2014 een aanvraag tot het erkennen van het vaderschap over G.E. (...) heeft ingediend; dat er op 30 april 2014 een voogd ad hoc werd aangesteld, om voornoemde minderjarige te vertegenwoordigen in het geding omtrent het vaderschap; dat deze zaak terug op de rol werd geplaatst (1414691A); dat er tot op 25 maart 2015 nog geen verzoek werd neergelegd om de instaatstelling van de zaak te verzoeken; Overwegende dat noch Mevrouw G. (...), noch de kinderen hem komen bezoeken in de gevangenis; Overwegende dat hij een relatie zou hebben met R.L.G.I. (...), van Belgische nationaliteit; dat ze tot 4 september 2014 op bezoek kwam in de gevangenis;

Overwegende dat er uit deze relatie een kind zou geboren zijn, R.E.V. (...), van Belgische nationaliteit; dat ze met haar mama tot 4 september 2014 op bezoek kwam in de gevangenis;

Overwegende dat hij werd uitgenodigd op 12 december 2014 om bewijzen voor te leggen van ieder ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen en dat hij meerdere bewijzen voorlegt voor de aanvraag voor betalingen met de mededeling geld voor mijn kind en vrouw”; Overwegende dat er verder geen bewijsstukken werden vorgelegd over de intensiteit en stabiliteit van de relatie van betrokkene met R.L.G.I. (...), noch of betrokkene zijn vaderschap ten aanzien van R.E.V. (...) juridisch heeft laten vaststellen: Overwegende dat het niet wordt betwist dat de verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van d Mens; Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat het Hof van Beroep in haar arrest van 5 mei 2014 stelt dat ‘de door de beklaagde gepleegde feiten bijzonder erg en uitermate zwaarwichtig zijn; dat de handelwijze van de beklaagde getuigen van een bijzonder zware criminele en gevaarlijke ingesteldheid en van een totaal gebrek aan normbesef; dat de beklaagde niet het minste respect heeft voor andermans psychische en fysieke integriteit dat de feiten getuigen van een ongeziene ernst en weerzinwekkend zijn; dat de beklaagde moedwillig gepoogd heeft een mens van het leven te beroven; dat door zijn handelwijze hij de maatschappij ondermijnt en het onveiligheidsgevoel voedt”;

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurende en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende dat een terugwijzing een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;”

Verzoeker toont niet aan dat geen behoorlijk onderzoek zou zijn verricht noch toont verzoeker aan met welke relevante gegevens de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden.

Evenmin toont verzoeker aan dat de bestreden beslissing onevenredig of onredelijk zou zijn.

In de mate dat verzoekende partij de hoorplicht aanziet als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht die op de bestuurlijke overheid rust, laat de verweerder gelden dat aan het zorgvuldigheidsbeginsel is voldaan wanneer verzoekende partij de kans werd geboden nuttige inlichtingen naar voren te brengen, zoals in casu.

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

In casu werd de verzoekende partij per schrijven d.d. 12.12.2014 uitgenodigd om bewijzen voor te leggen m.b.t. het ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen.

De verzoekende partij kreeg de kans om bijkomende inlichtingen te verschaffen.

Hij toont niet aan dat niet zou volstaan in het kader van de hoorplicht.

Bovendien werd de verzoekende partij gehoord door een ambtenaar van DVZ op 18.03.2015, zoals blijkt uit de inhoud van het administratief dossier. Tijdens het verhoor werd ook melding gemaakt van zijn kinderen en partner, doch de verzoekende partij bleef daarover zeer vaag.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft kennis genomen van alle relevante elementen in het dossier, doch is van mening dat het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij toont niet aan wat de invloed zou geweest zijn van een bijkomend mondeling verhoor, nu vaststaat dat noch zijn huidige partner, noch het minderjarig kind R.E. (...) hem komt bezoeken in de gevangenis en er geen bewijze voorliggen van een stabiele en duurzame relatie.

Verzoeker beperkt zich tot vage beschouwingen.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde geheel terecht, na grondig onderzoek van alle elementen die het dossier daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, om aan verzoeker een Ministerieel Besluit van Terugwijzing te geven.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 22bis van de Grondwet en artikel 21 van de Vreemdelingenwet door het bestreden besluit geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het bestreden besluit moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan het besluit is genomen. *In casu* wordt in de motieven van het bestreden besluit verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 20 en 21 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat het besluit een motivering in feite, met name dat de verzoeker wordt teruggewezen en gelast wordt het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, omwille van de omstandig toegelichte vaststelling dat hij “*door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurende en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast*” en dat “*het gevaar dat de betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden*”. Noch in artikel 8 van het EVRM, noch in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan een formele motiveringsplicht worden gelezen, zodat de verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat het bestreden besluit de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt door niet te motiveren inzake het hoger belang van zijn kinderen. De verzoeker maakt voor het overige niet duidelijk op welk punt voornoemde motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden

besluit is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van het bestreden besluit kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de zaak is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 20 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop het bestreden besluit dit heeft geschonden.

Te dezen wordt in het bestreden besluit erkend – en de partijen betwisten niet – dat het bestreden besluit een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van de verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM. In dat geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Er wordt *in casu* niet betwist dat de inmenging is voorzien door de wet, meer bepaald door artikel 20, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, en dat de inmenging is ingegeven door de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten, wat een door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM erkend legitiem doel is voor een inmenging van het openbaar gezag in het privé-, familie- en gezinsleven.

Tenslotte dient te worden nagegaan of de verwerende partij in redelijkheid een belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van de verzoeker – met name op het vlak van zijn familie- en gezinsleven – en in dit licht een afdoende onderzoek heeft gevoerd. Daarbij kan er vooreerst op worden gewezen dat inzake immigratie het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te

respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.1.3.3.1.1. De verzoeker laat gelden dat hij vooraleer hij in de gevangenis is beland *“sinds 2010 een feitelijk gezin vormde met zijn minderjarige kinderen R.A.Y. (...) en G.E. (...) en hun moeder”* en dat hem bij een arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 3 december 2014 een bezoekrecht van eenmaal per maand werd toegekend. Tevens laat hij gelden dat zijn nieuwe vriendin en het kind R.E. (...) dat hij met haar heeft steeds op bezoek zijn gekomen in de gevangenis en dat hij hen financieel ondersteunt. Hij meent dat het bestreden besluit artikel 8 van het EVRM schendt door geen rekening te hebben gehouden met het familieleven van zijn kinderen.

Daargelaten het gegeven dat de kinderen van de verzoeker geen partij zijn in huidig geding en de vraag naar het persoonlijk belang van de verzoeker bij deze grief, wordt er op gewezen dat deze feitelijke gegevens in de motivering van het bestreden besluit zijn opgenomen. Met betrekking tot zijn minderjarige kinderen R.A.Y. (...) en G.E. (...) en hun moeder wordt in het bestreden besluit evenwel overwogen dat zij hem nooit zijn komen bezoeken in de gevangenis. Bovendien wordt met betrekking tot G.E. (...) overwogen dat de verzoeker op 24 april 2014 een aanvraag tot het erkennen van het vaderschap over haar heeft ingediend, dat deze zaak nadat er op 30 april 2014 een voogd ad hoc werd aangesteld om G.E. (...) te vertegenwoordigen in dit geding terug op de rol werd geplaatst en *“dat er tot op 25 maart 2015 nog geen verzoek werd neergelegd om de instaatstelling van de zaak te verzoeken”*. Met betrekking tot het kind R.E. (...) wordt in het bestreden besluit overwogen dat zij *“met haar mama tot 4 september 2014 op bezoek kwam in de gevangenis”*, dat de verzoeker na de uitnodiging op 12 december 2014 om bewijzen voor te leggen van ieder ouderlijk gezag dat hij zou uitoefenen *“meerdere bewijzen voorlegt voor de aanvraag voor betalingen met de mededeling “geld voor mijn kind en vrouw”*, doch dat *“er verder geen bewijsstukken werden voorgelegd over de intensiteit en stabiliteit van de relatie van betrokkene met R.L.G.I. (...), noch of betrokkene zijn vaderschap ten aanzien van R.E.V. (...) juridisch heeft laten vaststellen”*. De verzoeker betwist deze feitelijke gegevens niet.

Uit de motieven van het bestreden besluit blijkt aldus dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoeker en de belangen van zijn minderjarige kinderen, doch werd een en ander gerelativeerd door de omstandigheid dat deze kinderen de verzoeker (reeds enige tijd) niet kwamen bezoeken in de gevangenis en dat de verzoeker inzake twee van zijn drie kinderen geen bewijzen van juridisch vastgesteld vaderschap voorlegt.

Tenslotte wordt in het bestreden besluit overwogen dat gezien *“de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurende en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast”*, waarbij in het bijzonder een passage wordt geciteerd uit een arrest van het Hof van beroep van 5 mei 2014 waarin wordt gesteld dat *“de door de beklagde gepleegde feiten bijzonder erg en uitermate zwaarwichtig zijn; dat de handelwijze van de beklagde getuigen van een bijzonder zware criminele en gevaarlijke ingesteldheid en van een totaal gebrek aan normbesef; dat de beklagde niet het minste respect heeft voor andermans psychische en fysieke integriteit; dat de feiten getuigen van een ongeziene ernst en weerzinwekkend zijn; dat de beklagde moedwillig gepoogd heeft een mens van het leven te beroven; dat door zijn handelwijze hij de maatschappij ondermijnt en het onveiligheidsgevoel voedt”*. Bovendien blijkt uit de overwegingen van het bestreden besluit dat de verzoeker tot drie keer toe werd veroordeeld wegens zwaarwichtige vergrijpen, waaronder (onder meer) verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon (waarvoor hij op 28 februari 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 7 maanden effectief), opzettelijke slagen of verwondingen (waarvoor hij op 4 mei 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden) en poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden, te doden, in staat van wettelijke herhaling (waarvoor hij op 5 mei 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 jaar). Na deze afwegingen, die door de verzoeker niet worden betwist, noch geminimaliseerd, wordt in het bestreden besluit besloten dat het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Aldus heeft de verwerende partij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het geval van de verzoeker onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Door louter zijn eigen persoonlijke belangen, die werden opgenomen in de overwegingen van het bestreden besluit, te benadrukken, zonder evenwel concreet in te gaan op de (zwaarwichtigheid van de) elementen die hebben geleid tot het bestreden besluit, toont de verzoeker niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn persoonlijke belangen en de legitieme doelstelling die door het bestreden besluit wordt nagestreefd.

In zoverre de verzoeker voorhoudt dat in het bestreden besluit geen rekening werd gehouden met het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 3 december 2014 inzake het bezoekrecht van zijn minderjarige zoon R.A.Y. (...), zodat het besluit "*niet gesteund (is) op alle elementen aanwezig in het dossier*", wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van het bestreden besluit zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van het bestreden besluit aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 3 december 2014 niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van het bestreden besluit. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 5) blijkt weliswaar dat de voormalige raadsman van de verzoeker op 31 december 2014 dit arrest via per post aangetekend schrijven heeft verstuurd aan de Commissie van advies voor vreemdelingen, doch er blijkt niet dat dit stuk eveneens naar de verwerende partij werd verzonden. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die aan het bestuur zijn overgemaakt na het nemen van het bestreden besluit. Het bij het verzoekschrift gevoegde arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 3 december 2014 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat in het bestreden besluit nergens wordt betwist dat de verzoeker een recht heeft om zijn minderjarige zoon R.A.Y. (...) te bezoeken, zodat niet wordt ingezien op welke wijze dit gegeven, indien dit tijdig aan de verwerende partij ter kennis zou zijn gebracht, zou hebben kunnen leiden tot een besluit met een andere, voor de verzoeker gunstigere, draagwijdte.

3.1.3.3.1.2. De verzoeker laat vervolgens gelden dat hij "*al bijna 10 jaar in ons land verblijft, hier een gezinsleven heeft en ook andere sociale banden zoals het feit dat hij wordt ondersteund door een persoon van Belgische nationaliteit*" en dat er "*tevens een adoptieprocedure (werd) opgestart door deze persoon*". De verzoeker toont evenwel niet aan ooit legaal in het Rijk verbleven te hebben. Meer nog, uit alle voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker wist – of minstens behoorde te weten – dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van zijn privé- en gezinsleven in België van bij het begin precair was. Hij kon dan ook op geen enkel ogenblik redelijkerwijze verwachten dat hij zijn in België ontwikkelde privé- en gezinsleven in België zou kunnen voortzetten.

3.1.3.3.1.3. De verzoeker voert tenslotte aan dat hij van Soedanese nationaliteit is en dat er redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij, gezien de situatie in zijn land van herkomst en zijn jarenlange verblijf in België, bijzondere moeilijkheden zou kennen bij een terugkeer, temeer gezien hij een medische aandoening heeft. Hij wijst er tevens op dat van zijn kinderen niet verwacht kan worden dat zij naar Soedan zouden moeten reizen om hem te kunnen zien. Vooreerst wordt er op gewezen dat het bestreden besluit niet tot gevolg heeft dat de verzoeker naar zijn land van herkomst, *in casu* Soedan, moet terugkeren (cf. RvS 12 mei 2011, nr. 213.233). Bovendien toont de verzoeker niet met concrete gegevens aan dat hij zijn privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. Hij wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die zijn kinderen (en hun moeders) zouden beletten naar Soedan of elders te reizen om hem te kunnen zien. Ook met de algemene verwijzing naar zijn "*medische aandoening*" toont de verzoeker niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

3.1.3.3.1.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat de verwerende partij op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze handelde door te oordelen "*dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden*".

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen voert de verzoeker aan dat het bestreden besluit de motiveringsplicht *iuncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt door niet te motiveren waarom het hoger belang van het kind ondergeschikt geacht wordt. Vooreerst wordt er op gewezen dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht kan worden afgeleid. Bovendien blijkt uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM (zie *supra*, onder punt 3.1.3.3.1.1.) dat uit de motieven van het bestreden besluit wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen van de verzoeker.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3.3. Artikel 20 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

Wanneer de Koning een besluit tot uitzetting neemt voor een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene, de in artikel 17, § 5, eerste lid, bedoelde bijzondere vermelding inzake internationale bescherming bevat, wordt de bevoegde overheid van de in de vermelding aangewezen lidstaat verzocht te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. Indien de langdurig ingezetene er nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat.

In afwijking van het vijfde lid, en onder voorbehoud van de internationale verplichtingen die België binden, kan de langdurig ingezetene verwijderd worden naar een ander land dan het land dat hem de internationale bescherming toegekend heeft, als er ernstige redenen zijn om hem als een bedreiging voor de veiligheid te beschouwen, of indien hij, ingevolge een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt.”

De verzoeker houdt in dit verband voor dat bij het nemen van het bestreden besluit geen rekening wordt gehouden met de tijdsduur van het verblijf in het gastland en de banden met het gastland. Artikel 20 van de Vreemdelingenwet bepaalt enkel in een vierde lid dat *“(b)ij het nemen van een besluit tot uitzetting (...) rekening (wordt) gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan”*. Voor het nemen van een ministerieel besluit tot terugwijzing, zoals het in deze zaak bestreden besluit, wordt in artikel 20 van de Vreemdelingenwet niet in een gelijkaardige regeling voorzien. Alleen al daarom kan een schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Bovendien kan worden verwezen naar wat hierover *supra*, onder punt 3.1.3.3.1.2., bij de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wordt gesteld.

Wat betreft de nationaliteit van de verzoeker en de te verwachten moeilijkheden bij terugkeer naar het land van herkomst, kan eveneens worden verwezen naar wat hierover *supra*, onder punt 3.1.3.3.1.3., bij de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wordt gesteld.

Een schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot het bestreden besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 20 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. De hoorplicht impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker, nadat hij bij een schrijven van 12 december 2014 ervan op de hoogte werd gesteld dat zijn verblijfssituatie in onderzoek is en werd verzocht “*alle bewijzen van het uitoefenen van een ouderlijk gezag over een in België verblijvend kind of van het voldoen aan de onderhoudsverplichting te bezorgen*”, aan de verwerende partij op 5 januari 2015 per fax stukken heeft doorgestuurd die op het gevraagde betrekking hebben. Uit het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij met deze stukken rekening heeft gehouden. De verzoeker, in de mogelijkheid om bij voornoemde fax van 5 januari 2015 tevens een kopie van het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 3 december 2014 waarbij hem een bezoekrecht van eenmaal per maand werd toegekend te voegen, heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 5) blijkt weliswaar dat de voormalige raadsman van de verzoeker op 31 december 2014 dit arrest via per post aangetekend schrijven heeft verstuurd aan de Commissie van advies voor vreemdelingen, doch er blijkt niet dat dit stuk eveneens naar de verwerende partij werd verzonden. De verzoeker verduidelijkt ook nergens in zijn verzoekschrift waarom dit niet is gebeurd. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat in het bestreden besluit nergens wordt betwist dat de verzoeker een recht heeft om zijn minderjarige zoon R.A.Y. (...) te bezoeken, zodat niet wordt ingezien op welke wijze dit gegeven, indien dit tijdig en correct aan de verwerende partij ter kennis zou zijn gebracht, zou hebben kunnen leiden tot een besluit met een andere, voor de verzoeker gunstigere, draagwijdte. Aldus blijkt alvast dat de verzoeker nuttig is kunnen opkomen voor de belangen van zijn kinderen.

Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 18 maart 2015 in de gevangenis van Brugge persoonlijk werd gehoord, waarbij hij de interviewer van de verwerende partij op de hoogte bracht van zijn relatie met zijn Belgische partner aan wie hij “*een soort van onderhoudsgeld*” zou betalen, van het bestaan van zijn drie kinderen, alsook van de redenen waarom hij niet bereid is om België ooit te verlaten, met name omdat hij problemen heeft in zijn land van herkomst, omdat hij drie Belgische kinderen heeft die hij niet meer kan verlaten en omdat hij niet weet welke nationaliteit hij heeft en bovendien zijn ouders niet kent. Hoewel uit de voorgeschiedenis van het door de verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde medisch attest van 7 april 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) blijkt dat hij in oktober 2014 een excisie heeft ondergaan van zijn pterygium, heeft hij hiervan tijdens het gehoor van 18 maart 2015 niets gemeld en heeft hij op de vraag of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren enkel geantwoord dat hij “*niets in het bijzonders (heeft)*” en dat hij “*een oogandoening (heeft) waarvan hij blind kan worden*”. Er blijkt ook niet dat de verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen omdat hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Aldus toont de verzoeker niet aan dat hem de mogelijkheid ontzegd werd om op nuttige wijze tevens informatie met betrekking tot “*zijn medische aandoening, zijn band met een Belg, zijn relatie en sociale verwevenheid in ons land*” aan te brengen.

Een schending van het recht om te worden gehoord kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 20 *iuncto* 74/13 *iuncto* 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Het diende eveneens aan verweerster gekend te zijn dat in het dossier in de gevangenis van verzoeker, en dit reeds van voor het nemen van de bestreden beslissing, figureert dat hij een medische aandoening heeft (stuk 7), waarvoor hij op regelmatige manier dient te worden behandeld.

Verzoeker kan opnieuw verwijzen naar art. 20 j. 74/13 Vw. j. de Boultif/üner criteria om aan te halen dat verweerster hiermee diende rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Niet enkel vorm dit immers een bijzondere moeilijkheid bij terugkeer (Boultif/üner) ook volgt de plicht om hiermee rekening te houden uit art. 74/13 Vw. nu het nog steeds om een verwijderingsbeslissing gaat. “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker is van oordeel dat dit artikel eveneens van toepassing is nu de bestreden beslissing overeenkomstig de definities uit art. 1 van de Vreemdelingenwet wel degelijk nog steeds gaat over “een beslissing tot verwijdering”:

“art. 1,6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Nergens in de bestreden beslissing staat hieromtrent een motivering te lezen zodat verzoeker geenszins kan weten of, hoe en op welke manier hiermee rekening werd gehouden. Nochtans kan gesteld worden dat indien bij ontbreken van een behandeling in het land van herkomst, verzoeker ook kan worden blootgesteld aan een schending van art. 3 EVRM. Verweerster diende hiermee rekening te houden nu zij hiervan kennis diende te hebben en art. 20 van de Vreemdelingenwet op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen de bepalingen volgende uit een internationaal verdrag onverlet laat.

Dat verzoeker onder behandeling staat voor zijn aandoening blijkt uit het medisch attest beschikbaar in het gevangenisdossier van verzoeker waarbij staat te lezen dat er nog maar een ingreep werd gedaan in oktober 2014 en verzoeker maandelijks wordt opgevolgd (stuk 7).

Dat verzoeker hieromtrent schade zou oplopen bij een terugkeer naar Soedan blijkt uit volgende objectieve informatie:

« The average hospital in Khartoum is a mix of disgrace and valour. With almost no resources, healthcare professionals swing between exhausted apathy and admirable personal sacrifice. In most hospitals in Khartoum, you will find doctors who both treat patients with callous indifference, as well as spend their very last penny in order to buy them lifesaving drugs.

Healthcare in Sudan was never without its problems, to say the least. Visiting a public health facility was always a case of potluck – whether they'd have the resources or whether you would find a doctor on duty that wasn't stretched to their limit.

Private hospitals, although better equipped, were also not immune from the malaise of scarcity of resources and healthcare professionals. In a country where the gulf between rich and poor yawns wider everyday, top of the range healthcare in Sudan is still something even money can't buy.

Things were always bad, but lately they have got very much worse. Healthcare in Sudan now is primarily a service industry with patients shouldering the cost for everything from injections to basic scans. (...) »

(stuk 9) “Meanwhile, a series of recent studies conducted by Sudan's Public Health Institute, a part of the federal ministry of health, concluded that the nation was confronting a "health worker crisis". They estimated that three-quarters of Sudanese doctors are working abroad, especially in the Gulf, with nurses following suit. "Poor financial rewards, lack of chances for postgraduate studies together with bad work environment is pushing health professionals out," researchers said.(...) It's symptomatic of what critics call Sudan's crumbling public health system, in which they claim officials are cutting services and pocketing funds while promoting the lucrative private health care industry. Meanwhile, public health experts say Sudanese doctors are leaving the country in droves.” (stuk 10).

In elk geval diende met de aandoening van verzoeker rekening te worden gehouden en diende hieromtrent op zijn minst iets in de motivering te worden gelezen, quod non."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van

- artikelen 20 juncto 21 juncto 62 Vreemdelingenwet ;

- - artikel 3 EVRM ;

- - het recht om gehoord te worden ;

- - artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsplicht.

Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar zijn medische aandoening waarvoor hij op regelmatige basis zou moeten behandeld worden.

Hiermee zou onvoldoende rekening gehouden zijn.

De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een ernstige medische aandoening die hem zou verhinderen om te reizen of om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij heeft geen kennis van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst naar een "aandoening" zonder verdere details hierover te verschaffen.

Uit de vragenlijst die de verzoekende partij op 18.03.2015 invulde in aanwezigheid van een ambtenaar van DVZ, blijkt dat hij op de vraag of hij een ziekte heeft die hem belemmert om naar het herkomstland terug te keren, het volgende antwoordde :

"niets in het bijzonder, heeft een oog-aandoening waarvan hij blind kan worden"

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bij de bestreden beslissing rekening diende te houden met zijn medische toestand.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra*, onder punt 3.1.3.2. werd gesteld, namelijk dat in de motieven van het bestreden besluit wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels en dat het bestreden besluit tevens een motivering in feite bevat.

Bovendien kan noch in artikel 3 van het EVRM, noch in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht worden gelezen, zodat de verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat omtrent de aandoening waaraan hij lijdt *"op zijn minst iets in de motivering (diende) te worden gelezen"*.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 20 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Ingevolge de rechtspraak van het EHRM kan een vreemdeling worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt en hoeft in dat geval geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Te dezen laat de verzoeker na in zijn verzoekschrift te concretiseren aan welke specifieke medische aandoening hij lijdt. Door louter te stellen dat hij “een medische aandoening heeft (...) waarvoor hij op regelmatige manier dient te worden behandeld”, dat “er nog maar een ingreep werd gedaan in oktober 2014” en dat hij “maandlijks wordt opgevolgd”, geeft de verzoeker geen blijk van een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening, temeer nu hij tijdens een gehoor op 18 maart 2015 op de vraag of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren, geantwoord heeft dat hij “niets in het bijzonders (heeft)” en dat hij “een oogaandoening (heeft) waarvan hij blind kan worden”.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen voert de verzoeker aan dat hij “een medische aandoening heeft (...) waarvoor hij op regelmatige manier dient te worden behandeld” en dat de verwerende partij hiervan kennis diende te hebben en hiermee rekening diende te houden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 18 maart 2015 gehoord is geweest door de interviewer van de verwerende partij en dat hij, gevraagd of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren, enkel geantwoord heeft dat hij “niets in het bijzonders (heeft)” en dat hij “een oogaandoening (heeft) waarvan hij blind kan worden”. Uit dit gehoor blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de oogaandoening van de verzoeker. Met zijn vage betoog over zijn “medische aandoening” – de verzoeker specificeert in zijn verzoekschrift niet om wat voor aandoening het gaat – en gelet op het gegeven dat hij zelf heeft aangegeven dat zijn aandoening “niets in het bijzonders” is, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij met inachtneming van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het bestreden besluit is gekomen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2.3. Artikel 20 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit. (...)”

Uit het voorgaande (zie *supra* onder punt 3.2.3.2.1.) blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten gevolge van het bestreden besluit een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een

schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker voert verder geen schending aan van andere “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” die het opleggen van het bestreden besluit in de weg zouden kunnen staan.

Bijgevolg kan een schending van artikel 20 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

3.2.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot het bestreden besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 20 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 20 *iuncto* artikel 21 van de Vreemdelingenwet en van artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : Delegatiebesluit).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van art. 20 en 21 van de Vreemdelingenwet: “gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21” (stuk 1).

Art. 20 Vw. bepaalt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (en in artikel 21) kan (de Minister) de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. (De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.)”

Art. 20 Vw. stelt dat de beslissing tot terugwijzing genomen wordt door de minister. Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen door een attaché (A.P. (...) Attaché) (stuk 1).

Om na te gaan of deze een dergelijke bevoegdheid heeft dient gekeken te worden naar art. 6 van het delegatiebesluit van 18 maart 2009, daar waar een KB al bevoegdheid uit de wet zou kunnen delegeren, waarin wordt uiteengezet voor welke artikelen van de Vreemdelingenwet een attaché bevoegdheid kan hebben.

Uit dit artikel blijkt niet dat art. 20 Vw. hierin opgenomen is:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; [artikel 7, tweede tot vijfde lid]; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; [artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3;] artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; [artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;] artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; [artikel 27; artikel 28]; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; [artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin;] artikel 42bis, § 1, eerste zin; [artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid;] [artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid;] artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; [...]; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; [artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid]; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; [...] artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; [artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2]; artikel 53bis; [artikel 54, § 1, eerste lid;] artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en

tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; [artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;] [artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2;] artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; [artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°]; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7; [artikel 74/11, § 1, tweede lid].” (art. 6 delegatiebesluit)

Gezien bevoegdheid van openbare orde is en aldus de bestreden beslissing genomen werd door een onbevoegd persoon, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

“De Raad stelt vast dat noch artikel 6 van het delegatiebesluit, noch enige andere bepaling van dit besluit zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing verwijst naar een bepaling van de vreemdelingenwet of, daargelaten de vraag of een wettelijk toegekende bevoegdheid lag gedelegeerd worden via een koninklijk besluitn een bepaling van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op grond waarvan kan worden besloten dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen als gedelegeerde van de minister c.q. staatssecretaris (...) De Raad dient dan ook te concluderen dat de bestreden beslissing getroffen werd door een daartoe niet bevoegde ambtenaar.” (RvV 25 april 2014, nr. 123 102).

De bestreden beslissing is met nietigheden behept en dient te worden vernietigd.”

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 20 juncto 21 van de Vreemdelingenwet ;*
- Artikel 6 van het Ministerieel Besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden*

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de beslissing tot terugwijzing werd genomen door attaché A.P. (...) en niet door de minister.

De verwerende partij merkt op dat de originele bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de Staatssecretaris Theo Francken (stuk 1).

De bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht, betreft een voor eensluidend verklaard afschrift, ondertekend door een attaché.

De bestreden beslissing vermeldt ook dat deze werd getekend door Theo Francken.

De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar kritiek, nu deze gericht is tegen de kennisgeving van de bestreden beslissing en geen afbreuk kan doen aan de beslissing zelf.

De bestreden beslissing werd wel degelijk ondertekend door Theo Francken zoals blijkt uit de bijgevoegde originele beslissing, zodat het Delegatiebesluit niet van toepassing is.

Het derde middel mist feitelijke en juridische grondslag.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. De verzoeker houdt voor dat het bestreden besluit artikel 20 *juncto* artikel 21 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 van het Delegatiebesluit schendt doordat het is genomen door een attaché, terwijl uit de geschonden geachte bepalingen voortvloeit dat het enkel door de bevoegde Minister kon worden genomen.

Hoewel het door de verzoeker aangebrachte voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden besluit inderdaad ondertekend is door A.P. (...), attaché, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het bestreden besluit wel degelijk ondertekend is door de bevoegde staatssecretaris. De omstandigheid dat een voor eensluidend verklaard afschrift van een besluit wordt ondertekend door een attaché brengt niet *ipso facto* met zich dat dat besluit door deze ambtenaar genomen werd. Dit afschrift bevestigt enkel de inhoud van het (originele) bestreden besluit en vermeldt dat het (originele) besluit op 22 april 2015 getekend werd “(get.) Theo Francken (sé.)”.

Het derde middel mist bijgevolg feitelijke grondslag.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN